

A SORSHÚZÁS.

EGY FUVAROS
PREDIKÁCZIÓJA.

Kiadja: a „Vallásos iratokat terjesztő
egyesület.”

Ára: kr.

KECSKEMÉTEN, 1882.
NYOMATOTT TÓTH LÁSZLÓNÁL.

KÖNYVTÁR TULAJDON
35.048
ECSKE MFT. HUNG.

A sorshúzás.

Pár évvel ezelőtt, egy Kelet-Indiába vitorlázó hajóval az történt, hogy útja közepén egy szikla által lyukat kapott, s a víz nagy erővel rohant be a nyíláson.

A hajó egész népsége a kimerülésig dolgozott a szivattyúkkal, de az ő erejük hamarabb elfogyott, mintsem a menekülés lehetővé tételét volna.

Beállott tehát a legnagyobb veszély, s a mint ilyen esetben a hajókon szokás, elővételtek a mentő-csónakok.

Azonban mindössze 6 csónak levén a hajón, az utasoknak csak felét lehetett azokra bocsátani. Azt pedig, hogy ki meneküljön meg, és ki maradjon a süllyedő hajón: sorshúzással intézték el. A ki fehér papir darabot húzott az erre

alkalmazott szekrényből, az ment a csolnakra; a ki feketét, az maradt a hajón, átadatva a biztos halálnak.

Iszonyú félelem, és aggodás ült az arcokon, a mint ki-ki saját sorsát, saját kezével húzta ki. Az utasok közt volt egy indiai kereskedő is feleségestől. Először a férfi húzott sorsot, s kimondhatatlan örömmel mutatta fel a fehér lapot, s rohant a mentő-csolnakba. Utána neje húzott fekete lapot, mely egy jelentésű volt a halállal, mi aztán a szegény nő szemeiből keserű könnyeket sajtol ki, s mondhatatlan fájdalommal intett „Isten hozzádot“ a hajó fedélzetéről, férje után.

Ezt a jelenetet, egy ifjú tengerész végig nézve, a szegény nő keservén megindulva, oda megy a kereskedőhöz, s izmos kezét vállára tévén, így szólt hozzá: „Ember ily könnyen elhagyod feleségedet?“ Majd a remegő nőhöz visszatérve a hajóra, így nyilatkozott: „Asszonyom! én fehér lapot húztam, im vedd át, nekem könnyebb lesz meghalnom, mint neked“.

S úgy tett, és úgy is történt volna, a mint mondotta. A mentő-csónakok már messze jártak; a süllyedő hajó már néhány pillanat múlva elmerült volna, mikor váratlanul egy gőzhajó érkezett a vész helyére, mely az utolsó perczben megmentette annak halálra szánt népességét.

Ezen, mindenestre ritka, és dicső önfeláldozási készség mennyire elenyészik ahhoz képest, melyet a mi áldott Idvezitőnk teljesített!

Mi húztuk a sorsot, mely halált, örök halált vont volna maga után. S ő látva nyomorúságunkat, kétségbeejtő helyzetünket, betölté azt a végtelen ürt, mely az Isten igazsága, s a mi bűnös gyarlóságunk között tátong. „Magát ártatlan levén megáldozta.“ Megmosott bűneinkből, az ő vérével. „Megváltott az örök haláltól“. „Megszabadított a törvény átkától“.

Oh hasonlithatatlan önfeláldozó szeretet!

Ha te úgy szerettél minket áldott Idvezitőnk! hogy életed adtad érettünk,

s magadat miattunk feláldoztad: óh hadd gyógyuljunk a te sebeiddel, hadd kapcsoljuk magunkhoz hit által érdemedet! Vallást teszünk rólad, hogy „nincsen senkiben másban idvesség, s nem adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk“ a tiéden kívül.

Benned bizunk, kiben Istennek idvezítő kegyelme jelent meg mindeneknek, ki „engesztelő áldozat lettél a világnak bűneiért“.

Hisziünk benned, „mert a ki nem hiszen a Fiúnak, nem látja az életet“.

Vésd szivedbe k. olvasó Pál apostolnak és Silásnak intését, melyet azok, az üdv után tudakozó tömlöcztartóhoz intéztek:

„Higgy az Ur Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind pedig házadépe.“ (Csel. XVI, 31.)

Egy fuvaros predikációja.

Még ifjú segédlelkész voltam, beszéli egy hirneves lekipásztor, ki vidékének valóságos apostola volt, midőn egy napon útra keltem egy falumtól több órányira eső helyre.

Tél közepe volt, s a hó az utakat csaknem járhatlanokká tette.

Mikor útamnak körülbelől fele már mögöttem volt, s be a hegyek közé jutottam, hirtelen oly lankadtság vett rajtam erőt, hogy le kelle ülnöm.

Világosan eszméltem rá, a mint az álom, mint a halál előfutára, lassanként erőt kezdte rajtam venni; csak annyit tudtam megtenni, hogy lelkemet még egyszer utoljára az Ur oltalmába ajánlot-

tam, azután nem volt többé erőm tovább küzdeni, s mély álmom fogott el.

Hirtelen, nem tudom mennyi idő mulva, egy kéz fölrázott, s alvásomból fölébredtem.

Egy fuvaros állott előttem, s kocsija néhány lépésnyi távolban volt tőlünk.

Egy ital bor, s egy kevés tápszer által sikerült neki életerőimet újra fölkeltetni, felsegitett kocsijába s elvitt a legközelebbi faluba.

Itt a legmelegebben fejeztem ki köszönetemet a barátságos ismeretlen előtt, s némi jutalmat akartam kezébe nyomni.

De ezt, nagyon határozottan visszautasította, azt mondván: hogy az egy oly szolgálat, melynek megtevésére az emberek, magától érthetőleg kötelezve vannak, s melyért jutalmat venni el, nagyon szégyenletes dolog volna.

„Akkor mondja meg tehát atyámfia, válaszolt a megmentett lelkész, mondja meg nevét, hogy azt háládatos emlékezetben tarthassam, s megemlékezhessem róla Isten előtt imáimban.“

Ezt is visszautasította a fuvaros; hozzá tevén: „Látom, hogy egy lelkész áll előttem; mondja meg nekem a tiszteletes úr, mi volt a könyörülő samaritánusnak a neve?”

Mitsem tudtam erre felelni, mert az a név nincs a bibliában adva, s ismeretlen maradt mind e mai napig. „Ugy látom, folytatá az idegen, hogy nem tudja azt nekem a tiszteletes úr megnevezni, s akkor engedjen meg, ha én is elhallgatom a magam nevét“.

E szavakkal lovai közé cserditett, s eltűnt végleg szemeim elől.

Vegyük elő bibliánkat, mely csak van tán minden keresztyén házában, s keressük ki belőle Lukács evangyéliomának X-ik részét s olvassuk el e részt egészen, vagy legalább csak a 29-ik verstől kezdve; itt van megírva a könyörülő samaritánus története.

Nézzük meg igaza volt-e a fuvarosnak, hogy az evangyéliomi elbeszélésben nincsen adva a samaritánus neve?

Mindenesetre gondolkozzunk egy ke-

véssé azon a rövid, de velős prédikáczió; melyet a fuvaros tartott a híres lelkész előtt; gondolkozzunk, hogy ezen egyszerű ember nemes tetteivel szembe nem kell-e gyakran szégyenlenie mag egyik-másik hiú ember dölyfösségének ki jó tetteivel mindenképen látszani, gyogni, és büszkélkedni akar az emberek előtt?

Az ilyen, mint a farizeus, sipolással tesz inkább czégért jó tettének; nevét kikürtölteti, ha jó cselekedetre szánja el magát.

De vajjon van-e aztán érdeme az ilyen jó cselekedetnek Isten előtt?! Tanuljuk meg azon egyszeri fuvaros eljárása szerint követni a bibliai könyörülő samaritánus példáját.

